

VONDA
SINCLAIROVÁ

Muj

VÁŠNIVÝ
SKOT

Mij
VÁŠNIVÝ
SKOT

Vonda Sinclairová

 Fortuna
Libri

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Originál title: My Fierce Highlander
Copyright © 2011 Vonda Sinclair
Cover design by Vonda Sinclair

Translation © Jana Pacnerová, 2024

Odpovědný redaktor: Lucie Rohanová
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoli formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-588-7

Kapitola jedna

Skotská vysočina, 1618

Ledový dech ostrého větru přinášel pach rozdupané trávy a krve.

Smrti.

Gwyneth Carswellová přidřepala a pozorovala skrz ostružiní těla oděná v tartanu, tucet nebo víc, ležící v houstnoucím soumraku. Když prve sbírala byliny, uslyšela zvuky bitvy – křik mužů, řinčení oceli, ržání koní.

Zamrazilo ji. Muži z MacIrwinova klanu, její vzdálení příbuzní, žili a umírali jen kvůli bojům. Výchova v Anglii, které se jí dostalo, z ní zformovala osobu, již teď byla, milovnici míru, ale už žila na Vysočině dost dlouho, aby se naučila očekávat surovost na každém kroku. Chvála Bohu, že její syn zůstal v domku s Morou.

„Další nesmyslná smrt,“ zašeptala a zatoužila utéct a ukrýt se ve svém domku, schoulit se pod přikrývkami a zapomenout, že je léčitelka. Zapomenout na všechnu prolitou krev a děsivé rány, které se nikdy nezhojí.

Jenže to nesměla. Musela znovu čelit smrti všude kolem sebe. Narůstaly v ní děs a nevolnost, zakryla si nos kapesníkem. Rozhlédla se, aby se ujistila, že je sama, vyplížila se na vodou nasáklé

vřesoviště a přinutila se k pohledu na zmasakrovaná těla svých bratranců... a jejich nepřátel. S kým bojovali?

Pevně zavřela oči, aby vytěsnila podřezaná hrdla a jiná znetvoření a pak šeptem odříkala modlitbu jak za jejich duše, tak o sílu, aby vydržela pokračovat.

Prosím, ať zachráním život aspoň jednomu.

Vánek přinesl strašidelný sten. Znamení? Vyslyšení její modlitby? Gwyneth zkameněla a zaposlouchala se. Zasténání se ozvalo znovu, přímo před ní.

Rozběhla se k protějším konci mýtiny.

Denního světla ubývalo, ale poznala, že raněného ještě nikdy neviděla. Byl to mohutný muž s dlouhými tmavými vlasy, očividně z nepřátelského klanu. Nemohla odtrhnout oči od jeho hladce oholené tváře, pokryté šmouhami a stříkanci krve. Ještě nikdy nespatriła tak úchvatného muže. Ale zaujalo ji ještě něco jiného, něco, co se dalo vycítit jen ženskou intuicí. Prahla po tom, aby otevřel oči, ale nestalo se to.

Krev mu prosakovala bílou košilí a přepychovým světlemodrým kabátcem.

Poklekla na vlhkou zem a pokusila se mu přitisknout ruku na hrudník, aby nahmatala tep srdce, ale překážel jí svinutý pergamen pod kabátcem. Vyndala ho a zkontrolovala mu srdce. Tlukot byl pomalý, ale silný a zdravý.

Znovu upřela oči na jeho obličej. Podmanivý, ale přesto nepřítel.

S ostražitostí vůči němu i poselství, které měl u sebe, stáhla z listu stuhu a uhladila silný papír. V šeru dokázala stěží rozluštit několik slov v gaelštině, napsaných výraznými písmeny v záhlaví.

Mírová smlouva? Napadli je MacIrwinové ze zálohy? Znovu se zadívala na muže, zvedla mu ruku a na prstu uviděla pečtní prsten. Náčelník?

Na vteřinu se zdálo, jako by se v samotné zemi probudil pulz. Vibrující zvuk ji dezorientoval.

Koně!

Vzdálený dusot kopyt sílil a duněl směrem k ní – MacIrwinovy posily přicházely dorazit nepřátele. Tep jí duněl v uších.

Jestli zjistí, že tenhle muž je dosud naživu, podríznou mu hrdlo. Zvláště pokud je to náčelník, který stojí o mír. Gwyneth mu vepala pergamen zpátky pod kabátec a vstala.

Popadla silný kožený opasek, který přidržoval muži v pase pléd, a pracně ho odvěkla o několik kroků dál, do žlutě kvetoucích hlodašů a plevelů. Dobrý Bože, byl těžký, samé vycvičené válečnické svaly. Ještě jedno škubnutí, a už ho skulila z krátkého svahu a za křoví, přičemž se modlila, aby všechny ty přesuny nezhoršily stav jeho zranění. Přetáhla přes něj svou šedohnědě zbarvenou sukni a pléd *arisaid*, aby v šeru nebylo vidět světlý kabátec.

Třásla se po celém těle a lehce se kousala do kloubu ukazováčku, aby utišila drkotající zuby. *Prosím, ať nás nenajdou.* Takřka se neodvažovala dýchat.

Kopyta koní zadusala po trávě a jezdci řvali v gaelštině – převážně přísahy pomsty vůči prokletým MacGrathům.

Skrz keře a hlodaš sledovala, jak nakládají mrtvolu na koně.

Váleční štváči!

O několik minut později MacIrwinovi muži odjeli. Po chvíli zavládlo ticho a nebylo slyšet nic než nedaleký potok a vzdálené volání sovy. Gwyneth se zvolna, postupně uklidňovala.

Zhluboka se nadechla a vstala na roztřesených nohou. Muž, který ležel před ní, byl tak velký, že jí nedokázala znovu pohnout, ne sama a do kopce, neboť síla, kterou jí dodal strach, už pominula.

Rozběhla se ke kamennému domku, nohy jí škobrtaly o kamení a nízký porost.

Zadýchaná Gwyneth vrazila do dveří, čerstvý vzduch vystřídal trpký pach kouře z rašeliny a aromatických sušených bylin. „Moro, slyšelas tu bitvu?“

„Bodejť, hádám, že bojovali s MacGrathy. Věčně je mezi nimi nějaký krvavý spor.“ Její přítelkyně a spoluléčitelka se skláněla

nad pletením, šedé vlasy skryté pod bílým čepcem zvaným *kerch*. Z ohně doutnajícího uprostřed místnosti vycházelo trochu světla.

„Jeden muž ještě žije. Je v bezvědomí, ale tep má silný. Musíme ho sem přinést a ošetřit mu zranění.“

„Kdo to je?“ Z Mořina silného skotského nářečí čišela podezíravost.

„Nevím.“

„Jeden z nepřátel?“

„Nejspíš.“

„Umf. MacGrathům pomáhat nebudu.“

„Tucet mužů je mrtvých. A k čemu to? Všechny tyhle boje jsou holé šílenství!“

„Tobě se to snadno řekne, Angličanko. Bodejť, žiješ tu sotva šest let, a pořád ničeňož nevíš o tom, jak to u nás na Vysočině chodí.“

Věděla o zdejšími násilnickém způsobu života dost, a nenáviděla ho. Gwyneth pohlédla na svého pětiletého syna, spícího ve skříňové posteli na druhé straně místnosti, a ztlumila hlas. „Radši umřu, než abych dovolila, aby se Rory stal jedním z nich a obětoval svůj vzácný život kvůli nějakému nesmyslnému sporu.“ Musí najít způsob, jak ho dostat z Vysočiny dřív, než ho laird Donald MacIrwin přinutí vstoupit do řad svých bojujících mužů. „A máš pravdu, nechápu tolik krveprolití pro nic za nic.“

„Totě není pro nic. MacGrathové deset let zpátky zabili Donaldova bratra. Pak byla doba, kdy MacGrathové zabrali velký kus MacIrwinových pozemků. Krádež půdy nebereme na lehkou váhu.“

Jak může být její přítelkyně tak chladná? „Ten muž, který ještě žije, má u sebe mírovou smlouvu. Má pečetní prsten a vypadá jako náčelník. Kromě toho je to člověk, a my jsme léčitky. Jestli mohu zachránit něčí život, udělám to, ať je to přítel, nepřítel, nebo zvíře.“

„Bodejť, ty s tím svým něžným srdcem dámy. Kvůli tobě nás zabijí. Co jestli na to přijde Donald?“

Při té představě ji zamrazilo. „Takřka sem nechodí.“ Ačkoliv byl náčelník klanu jejím bratrancem z druhého kolena z otcovy strany, nepanovala mezi nimi žádná náklonnost.

„Mám z toho špatný pocit. Budeš toho litovat.“

„Nemyslíš, že se MacGrathové krutě pomstí nám všem, jestliže MacIrwinové zabijí jejich náčelníka? On chce mír, stejně jako my.“

„No, takhle se to nedělá. Chodím po světě o pár let déle než ty, Anglánko.“

„Přitáhnu sem tedy toho obra sama.“ Strhla z lůžka přikrývku, vyšla z domku a znovu vykročila z kopce směrem ke glenu. Kamení jí klouzalo a kutálelo se pod střevíčky a zakusovalo se jí do nohou. Jestli jí Mora nepomůže, udělá pro toho muže, co je v jejích silách.

Pohlcovalo ji cosi, co stoupalo z duše a sílilo, odmítalo dovolit, aby tam zůstal ležet a zemřel. Ačkoliv jeho tělo působilo statně, teď byl bezmocný. Bezmocný jako dítě, bezmocný jako malý Rory. Když jí teď ta impozantní postava byla vydaná na milost a nemilost, žasla nad tím, jakou moc nad ním má ona, jak mu může pomoci vrátit síly a život... nebo je nechat odplynout. To by byl hřích daleko horší než všechny, jaké kdy spáchala, a těch bylo mnoho. Mírová smlouva a cosi hluboko v jejím nitru hlásaly, že jeho život stojí za stonásobnou záchranu.

Gwyneth přidřepala u houštiny bodláků na okraji glenu a zapolouchala se, zda se MacIrwinové nevracejí. Bylo slyšet jen vítr svištící v borovém jehličí a zurčení potoka.

Na svahu za jejími zády zarachotil kámen. Leknutím se otočila a uviděla Moru, jak se k ní blíží s nosítky ze dřeva a plátna. „Tak dobrá, Anglánko, nejspíš tě nemůžu nechat na všechno léčení samotnou. A budeme potřebovat tohle, abychom odvěkly tu jeho velkou zadnici na kopec.“

Gwyneth vstala a potlačila úsměv. „Děkuju ti za tvé laskavé srdce, Moro.“

„Umf. Kde je ten pohan?“

„Ukryla jsem ho do plevele a křoví, aby ho nedorazili.“ Vedla Moru přes nevelký glen k MacGrathovi.

Mora nad ním poklekla. „Bodejť, dech má silný. Možná ještě přežije.“

Převalily ho na nosítka. S námahou se pak lopotily s jeho značnou vahou, kterou vlekly směrem k domku. Už nastala úplná noc, jež jejich namáhavou cestu do kopce ještě ztěžovala.

„Dobrotivé nebe, ten musí vážit aspoň cent,“ funěla a lapala po dechu Mora.

„Souhlasím.“ Gwyneth už měla námahou rozbolavělé paže i nohy.

„Tenhle v zimě nehladověl.“

„Ne, to věru.“

Mora zamířila k domku.

„Schováme ho do chléva. To bude bezpečnější, kdyby se ukázal Donald,“ řekla Gwyneth.

Mora přimhouřila oči. „Najednou jsi náramně mazaná.“

„No, vím, že kdyby zjistil, že ukrýváme nepřítel, nejspíš by zuřil.“

„Bodejť, a zabil by nás všechny,“ zabručela Mora.

Gwyneth potlačila strach a ignorovala pesimistický názor přítelkyně. „Dobře ho schováme.“

Odvlekly MacGratha do kamenné stáje, vzdálené několik metrů od domku, a převalily ho na vlněnou pokrývku na podlaze z udusané hlíny.

„Švarný hoch to je,“ prohlásila Mora.

Hoch, bodejť. Hoch byl Rory. Tenhle obr byl dospělý muž. Ale švarný, to ano. Ve slabém světle plamenů upoutaly Gwynethinu pozornost havraní vlasy, stejně tmavé obočí a husté řasy.

Otevři oči.

Ty budou také tmavé, že ano? Tmavé jako lákavý, nebezpečný hřích v nejčernější noci. Strniště vousů mu stínilo autoritativní bradu a rámovalo smyslná ústa.

Přicházím o rozum, když si v takovéhle chvíli všímám takových věcí.

Přinutila se ignorovat jeho obličej, rozeplula mosaznou brož ve tvaru sokola, jež mu přidržovala horní část modrého plédu přes rameno, odepjala mu od pasu hnědý kožený váček sporrán a brož vložila dovnitř.

„Nemyslíš, že je to laird?“ Gwyneth zvedla jeho silnou ruku, aby ukázala Moře pečetní prsten, a pokožkou jí pronikalo jeho teplo.

„Bodejť, vsadila bych se, že je to mladý laird. Až doteď jsem ho nikdy neviděla. Ačkoliv si vybavuju, že starý laird přes časem zemřel, a tenhle se mu podobá. Samozřejmě, všichni MacGrathové jsou takoví tmaví.“

Gwyneth mu stáhla prsten a vložila ho do sporranu.

„Šatstvo má z dobré látky.“ Mora rozhrnula kabátec. „A podívej se na tohle.“ Vytáhla zpod oděvu lesklou dýku s mosazným jílcem, zastrčenou vedle podpaží.

Ostrou zbraní mu rozřízla zakrvácený oděv na horní části těla.

Gwyneth tajila dech a dokázala jen civět, jak se před ní postupně odhalovala každá píď pokožky a sošných svalů. Mezi množstvím jizev na hrudi prýštila krev ze dvou dlouhých, mělkých řezných ran od meče. Olověná koule z pistole ho škrábla do ramene a nechala za sebou brázdu roztržené kůže.

Zalátá ho, aby se zotavil a byl zase jako nový.

Trhlina v plédu je upozornila na další zranění. Mora mu rozeplala kožený opasek a stáhla kilt, čímž odhalila řeznou ránu na pravé straně útlého pasu těsně u pánevní kosti.

Při pohledu na téměř nahé tělo tohoto nepřátelského Skota pocítila hříšné vzrušení. *Měla bych zavřít oči, odvrátit zrak. Je to pacient. Z nitra jí vyšlehl žár.*

Ačkoliv už ošetřovala mnoho neoděných mužů po potyčkách nebo v nemoci, ještě nikdy neviděla muže tak krásně stavěného. Bůh se na něj rozhodně usmál.

„Je to povrchové,“ řekla Mora. „Má štěstí, že netrefili nic životně důležitého.“

Očistili mu zranění odvarem z podezřelě královské, máčené v čisté vodě, zašily hlubší rány a potřely je mastí z kapradí a kostivalu.

„Propána, je to ale pohledný mužský, co?“ usmála se Mora a mrkla. „Připomíná mi mého Geordieho, než zemřel.“

Věru, *pohledný* byl příliš slabý výraz, aspoň podle názoru Gwyneth, ale otázku ignorovala. Nedá Moře na srozuměnou, jak trapně na ni ten muž působí.

Většinou byli muži, které znala, všichni stejní – arogantní, krutí a hrubí. Ať už šlo o vznešené anglické pány, nebo ošlehané skotské válečníky, mysleli jen na vlastní nadřazenost a na to, jak by mohli získat moc nad ostatními. Ženy byly pro ně jen otrokyně a nevolnice. Tím, že pomáhala zachránit tomuhle život, vsázela na naději, že dojde ke smíru.

„Och, tady je to nejhorší,“ prohlížela Mora Skotovu hlavu. „Dostal pořádnou ránu do hlavy.“

„Ukaž.“ Gwyneth poklekla na hliněnou podlahu nad ním. Vlasy měl spleené krví a v týle mu naběhla boule. „Zdá se, že už to přestalo krváčet.“

„Bodejt'. Stejně se s tím nedá moc dělat.“

Nicméně Gwyneth ránu omyla a nanasla na ni bylinnou mast, jak nejlépe to přes jeho husté vlasy šlo. Soustředila se na svůj úkol ještě víc, zatímco ho Mora zakrývala příkrývkou a vyprošťovala zpod něj pléd. Gwyneth se snažila nemyslet na nahotu pod ním. Takové myšlenky byly určitě hříšné.

„Udělal jste pro něj, co se dalo. Teď je v rukou božích. Jdu na kutě.“

Gwyneth vzala s sebou jeho věci, když se vracela s Morou do domku, a ukryla je do hrubé dřevěné truhly. Přistoupila k posteli, kde ležel Rory. Ulevilo se jí, že celý ten rozruch zaspal; políbila ho na čelo a napřímila se. „Vrátím se ven a chvilku posedím u toho MacGrathova muže.“

„Posluž si. Vezmi si radši s sebou *sgian dubh*, jen pro případ, že by se probudil a nebyl nadšený z toho, kde je.“

Gwyneth přikývla a dotkla se dýky skryté za živůtkem, aby se ujistila, že tam dosud je. Doufala, že se nebude muset bránit muži, jemuž se snaží pomoci. Pravda však byla taková, že ho neznala a nevěděla, čeho by mohl být schopen.

Nad temnými zaoblenými vrcholky hor vykoukl mezi mraky měsíc v první čtvrti, podle jehož slaboučkého světla se orientovala na pěšině ke stáji. Od glenu se plazila bělavě šedá mlha, která jí připomněla duše nedávno zemřelých, až ji zamrazilo. Vdechla vůni deště, než vstoupila do maličké budovy a zavřela za sebou dveře.

Její pohled přitáhl hezký cizinec, ležící v bezvědomí na podlaze. Stará plédová přikrývka jen málo zastírala jeho krásnou postavu, mohutnou a cvičenou k boji, pevnou a svalnatou. Doufala, že nebude litovat, že mu pomáhá. Jestliže měl u sebe mírovou smlouvu, jistě je to dobrý člověk. Přinejmenším lepší než Donald MacIrwin.

Kdyby se tak tenhle MacGrath probral a vrátil na své území, byla by o mnoho klidnější. Pokud by se mu nějak podařilo přinést mír, byla by dvojnásob vděčná. Obávala se však, že žádný mír nenastane, dokud Donald MacIrwin dýchá.

Skrz dveře k ní dolehlo omamné flétnové volání kolihy. Gwyneth se zachvěla. Mora jí nejednou pověděla, že slyšet v noci kolihu je zlé znamení.

*

Gwyneth se s leknutím probudila tlumeným rachotivým zvukem, pak si uvědomila, že to byl hrom. Ztuhlá a prochládlá od ležení na tvrdé hliněné podlaze chléva se zvedla do sedu, přičemž si přitahovala vlněný pléd *arisaid* těsněji kolem ramen. I když byl červen, tady na Vysočině nikdy nebylo tak teplo jako v Anglii. Na doškovou střechu zabubnoval déšť a znovu zahřmělo. V takových chvílích se jí stýskalo po měkkém lůžku a příjemném ohřívadle

z mládí. A dala by přednost praskajícímu ohni v krbu před jediným hořícím smrkovým kořenem, který zastupoval drahé svíčky.

Zraněný Skot se zavrtěl a něco zamumlal.

Přisunula se blíž, sáhla mu na čelo a zjistila, že jeho pokožka je horká a suchá. Nastoupila horečka.

Kéž ho Bůh ochraňuje.

Jeho zotavování potrvá několik dní, pokud vůbec horečku přežije. Musí. Jednoduše musí přežít. Ještě neviděla, že by tak silný a dobře stavěný muž odešel z pozemského života v tak mladém věku. Dozajista není o víc než pět let starší než ona ve svých třiaadvaceti.

Vytáhla klůček z mísy chladné vody, vyždímala ho a jemně mu jím přejížděla po obličejí. Toužila se dotýkat jeho pokožky raději holými prsty, ale odolala nutkání. *Jsem to ale pošetilá.* Plát-no se zadržlo o strniště jeho vousů. Tmavé řasy se zatetelily nad vysokými lícními kostmi.

„Leitha,“ pronesl hlubokým hlasem. Byť nezřetelné, bylo slovo jasně srozumitelné. Prudce ucukl hlavou. „Ne, tomu nemohu uvěřit.“ Odvrátil obličej a znehybněl, jako by upadl do hlubokého spánku.

Kdo je Leitha? Jeho manželka? Střípek žárlivosti ji přiměl sklonit studem hlavu. Ta žena se určitě bude ptát, kde je, snad ho i považuje za mrtvého. Je jí dobrým manželem, nebo stejně mizerným, jako byl Baigh Shaw vůči Gwyneth?

Nebyl to pro ni lehký úkol, stát se z dcery bohatého anglického hraběte manželkou a otrokyní divokého horala nízkého rodu, skoro dvakrát tak starého jako ona, se dvěma dospělými syny, kteří ji nesnášeli.

Otec ji nemohl potrestat důkladněji za jediný neodpustitelný hřích, ani kdyby chtěl. Před šesti lety přišla o všechno. Nevlastnila nic, co by mělo materiální hodnotu, žádné nemovitosti, ani dědictví, ba ani svatební věno. Tudíž jí nezbývalo než zůstat, kde byla. Uvězněná na Bohem zapomenuté Vysocině.

Nad hlavami jim zaburácel hrom a MacGrath sebou trhl.

Gwyneth mu znovu omyla obličej, uhlazovala klůckem husté tmavé obočí a zarputilá, ale lákavá ústa. Jaký by byl dotek jeho rtů...? *Takhle bych neměla uvažovat.* Nenáviděla svou hříšnou myslnost; už jednou jí zničila život.

Jeho další nezřetelná slova byla v gaelštině a Gwyneth rozuměla jen jedinému, „*athair*“ – otec. Jestliže je náčelník, pak je jeho otec dozajista mrtev. Vidí snad v horečnatých snech příznaky?

Před úsvitem se utišil a znehybněl. Zkontrolovala mu dech. Když se jí nezdál tak silný jako prve, zkameněla, pak sevřela jeho svalnaté předloktí v dlaních a pomodlila se.

*

Alasdair MacGrath si byl naprosto jistý, že se ještě nikdy neprobouzel s tak bodavou bolestí hlavy. Miloval dobré sherry a whisky, ale nikdy nepřebral, takže ho určitě nebušila do hlavy kocovina.

Skrz agonii pronikl hlas. Pisklavé, nesmyslné brebentění.

„Dostanu tě, ty mizerný MacIrwinův parchante.“

Slova se k tomu nevinnému hlásku nehodila.

Jiný hlas, hrubší, ale pořád tentýž, zavrčel: „Jsi ničemný zbabělý MacGrath. Propíchnu tě.“

Co se to k čertu děje? Alasdair pootevřel jedno oko. Ležel na podlaze z udusané hlíny v nějaké tmavé místnosti, která se s ním točila. Sláma a pach starého kravského hnoje mu sdělily, že jde o chlév. Zamžoural směrem k otevřeným dveřím a snažil se ustálit zrak. V jasné záři slunečního světla seděl maličký hošík se světlými vlasy.

Nepřestával přehrávat bitevní scénu mezi dvěma klacíky představujícími muže. „Tumáš, ty zkurvysynu, podělaná ropucho!“

Nebýt pronikavé bolesti v hlavě – v celém těle –, byl by se Alasdair nahlas rozesmál. Takhle se zmohl jen na uchechtnutí, aby si nepřivodil konec.

Chlapec se vymrštil, otočil se a zůstal na něj civět velkýma modrýma očima. „Ty ses probudil.“

„Ano,“ ucedil Alasdair, v hrdle vyschlo a hlas sípavý.

„Mami! Mami!“ zakřičel chlapec a tryskem se vyřídil od chléva.

I špeje v uchu by byla příjemnější. Alasdairův bezděčný pokus zakrýt si uši před pekelným kraválem toho děcka mu způsobil svíravou bolest v horní části trupu.

U všech svatých! Co se mi to stalo? Zasténal a podíval se po sobě. Zakrýval ho vlněný pléd a hromada slámy. Nadzvedl příkrývku a do chřípí mu pronikl silný pach léčivých bylin. Zmocnil se ho nějaký léčitel? Trup měl posetý rozmanitými plátěnými obvazy. Kromě nich byl nahý.

Kde je moje oblečení?

A kde je můj meč a dýka? V hrudi se mu usadil chladný strach.

Někdo se objevil ve dveřích, zastínil světlo – malá postava ženy. Ačkoliv na ni nebylo dobře vidět, cítil, jak na něj dlouze upírá pohled. „Jak se cítíš?“ zeptala se.

„Jako bych se skutálel z vrcholku Ben Nevis. Kde to jsem?“

„Na MacIrwinově území.“

V tom okamžiku ho napadly tři věci – je Angličanka, vstal z mrtvých a leží bezmocný a beze zbraní na nepřátelském území. *U sta hromů.*

Na jiné myšlenky ho přivedl záblesk vzpomínky – vrazil meč do prošedivělého, rozzuřeného zrzka. Něco nebo někdo ho praštil do hlavy. Mocná rána ho srazila z koně a všechno zčernalo.

„Víš Donald MacIrwin, že jsem tady?“ Rozbolavělé svaly se mu napjaly. Škubl sebou bolestí a přiměl se uvolnit.

„Ne.“ Její výraz zastíralo šero, ale tón hlasu byl zbarvený ost-
ražitostí.

„Kde jsou muži z mého klanu?“ Modlil se, aby bratranec Fergus a všichni ostatní byli naživu. Věděl však, že to není možné. Viděl některé z nich padat.

„Asi pět nebo šest jich zemřelo na bitevním poli. Ostatní se asi vrátili domů.“

Ještě ani nevěděl, kteří zahynuli. Dobrý Bože, ať to nebyl Fergus nebo Angus. Naštěstí je toho dne nedoprovázela jeho bratr Lachlan.

„Nechápu, jak to, že jsem tady, a ne s nimi.“

„Po šarvátce jsem se šla podívat, jestli bych nemohla zachránit život někomu z našich, ale tys byl jediný, koho jsem našla naživu.“

„Jsi tedy MacIrwinová?“

Založila si paže na hrudi. „MacIrwin je můj vzdálený bratranec. Moje babička a jeho dědeček byli sourozenci.“

Bude muset našlapovat zlehka, dokud se nerozhodne, zda může důvěřovat příbuzné svého nepřítele. „Mluvíš jako Angličanka.“

„Vyrůstala jsem v Anglii, ano.“

„Proč by někdo z MacIrwinů, i když Angličan, zachraňoval život MacGrathovi? Jsme nepřátelé už skoro dvě stě let.“ Alasdair se pokusil posadit se, ale podbřiškem mu projela křeč palčivé bolesti. „*Mo chreach!*“ Padl zpátky naznak.

„Nevstávej.“ Drobná žena se vyřítla vpřed a poklekla vedle něj. Uplívala na ní příjemná vůně čerstvého vzduchu a zelených bylin.

Položila mu chladivou ruku na hrudník a stlačila ho zpátky. Odhrnula slámu, stáhla mu příkrývku těsně pod pas a prozkoumala zašitou ránu na břiše.

„Zase ti to začalo krváčet.“ Mžikla po něm káravým pohledem jasně modrých očí.

„Prosím za odpuštění,“ řekl a pak se v duchu podivil, proč se omlouvá.

Nemohla mít v žilách mnoho MacIrwinovy krve, jinak by ho nechala zemřít na bojišti. Vůbec se nepodobala Donaldu MacIrwinovi. Tohle bylo už podruhé, co ho ten parchant oklamal, pod přísahou, aby se domníval, že chce podepsat mírovou smlouvu, když ve skutečnosti chtěl povraždit ty, kdo ji

přinášejí. Alasdair tolik prahl po míru pro svůj lid, až se stal přespříliš důvěřivým.

Zatímco mu léčitelka kontrolovala zranění, pozoroval její pouťavý obličej. Je její smetanová pleť tak hedvábná, jak vypadá? Při práci vraštila čelo a z zlu v týle se jí uvolnilo trochu světlehnědých vlasů. Měl sto chutí ovinout si ty rovné, jemné pramínky kolem prstů. Proč nemá pokrývku hlavy *kerch*, oblíbenou mezi vdanými skotskými ženami? Možná není vdaná, ačkoliv má dítě. Tedy vdova. Prsty jí nezdobily žádné prsteny, ale to mu nic nesdělovalo, protože skotské ženy nosily snubní prsteny jen při zvláštních příležitostech.

Jedna věc byla jistá, svlékla ho a viděla ho nahého. Zalitoval, že přitom nemohl být vzhůru, a potlačil úsměv.

Přistihla ho, jak ji pozoruje, a zrůžověla. Ach, byla to ale švarná Anglanka. Usmál se. Co dělá tady na Vysočině kromě toho, že mu ošetřuje rány? Možná je anděl nebo víla, a vůbec ne lidská bytost.

Dotek jejích chladných, zručných rukou působil konejšivě na jeho pokožce, přehřáté od vlněné příkrývky. Věru konejšivě, ale dotek v něm zvolna probouzel novou horkost, jiný druh šimravého žáru, který už nějakou dobu potlačoval a překvapilo ho, že ho teď cítí s takovou silou.

„Máš velké bolesti?“ Její oči byly ostražitě, když se střetly s jeho, a Alasdair svůj iracionální zájem potlačil. Jeho život byl v ohrožení, a na to by se měl zaměřit.

„Ne.“ Už vydržel mnohem horší věci. Snad to byl její jemný dotek, co mu přinášelo úlevu.

Znovu ho přikryla plédem. „Musíš nehybně ležet.“

„Ano. Neměl jsem u sebe žádné zbraně?“ Bez nich si připadal nahý víc než bez kiltu.

„Dýku. Mám ji dobře schovanou.“ Vstala.

„Rád bych ji měl u sebe, abych se mohl bránit, když dovolíš. Kdyby se ukázali MacIrwinové, budu bezmocný jako *bairn*.“